

Danielin kirja – numero viisikymmentäneljä

Viimeisten päivien paljastaminen: Danielin pyrkimys ymmärtää

Jeff Pippenger

2024-01-18

Päätimme erään äskettäisen artikkelin kohtaan teoksesta *Prophets and Kings*, jossa sisar White osoitti, että Daniel pyrki ”ymmärtämään Jeremian ennustaman seitsemänkymmenen vuoden vankeuden suhteen niihin kahtentuhanteen kolmeensataan vuoteen, joiden hän näyssä kuuli taivaallisen sanansaattajan ilmoittavan kuluvan ennen Jumalan pyhäkön puhdistamista”.

”Toisen näyn kautta tulevaisuuden tapahtumiin lankesi lisää valoa; ja juuri tämän näyn päättyessä Daniel kuuli, kuinka ’yksi pyhä puhui, ja toinen pyhä sanoi sille pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää tämä näky?’ Daniel 8:13. Vastaus, joka annettiin, ’Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa’ (jae 14), täytti hänet hämmennyksellä. Hartaasti hän etsi näyn merkitystä. Hän ei voinut ymmärtää, mikä yhteys Jeremian kautta ennustetulla seitsemänkymmenen vuoden vankeudella oli niihin kahtentuhanteen kolmeensataan vuoteen, joiden taivaallinen sanansaattaja näyssä ilmoitti kuluvan ennen Jumalan pyhäkön puhdistamista. Enkeli Gabriel antoi hänelle osittaisen selityksen; mutta kun profeetta kuuli sanat: ’Näky ... tarkoittaa kaukaista aikaa’, hän vaipui tiedottomaksi. ’Minä, Daniel, nääntyin’, hän kirjoittaa kokemuksestaan, ’ja olin sairas jonkin aikaa; sitten minä nousin ja toimitin kuninkaan tehtäviä; ja minä olin hämmästyntynyt näystä, eikä kukaan sitä ymmärtänyt.’ Jakeet 26, 27.” Profeetat ja kuninkaat, 553, 554.

Milleriläiset eivät koskaan päässeet täydelliseen ymmärrykseen siitä perustavanlaatuisesta sanomasta, jota he julistivat. Kun tuli aika, jolloin Juudan sukukunnan Leijona pyrki antamaan lisää valoa ”seitsemästä ajasta”, he siirtyivät laodikealaiseen kokemukseen ja seitsemän vuotta myöhemmin hylkäsivät ”seitsemän ajan” valon kokonaan. He eivät koskaan nähneet sitä täyttää yhteyttä, joka oli seitsemänkymmenen vuoden ja kahdentuhannen kolmensadan vuoden välillä ja jota Daniel oli hartaasti pyrkinyt ymmärtämään. Daniel edustaa Jumalan viimeisten päivien kansaa.

Maan nauttimat sapatit ovat se osa liitosta, joka annettiin muinaiselle Israelille ja johon sisältyi valo maan lepäämisestä joka seitsemäs vuosi. Tuo liitto sisälsi seitsemän vuoden jakson, joka toistui seitsemän kertaa. Siihen sisältyi omaisuuden ja orjien vapauttaminen ja palauttaminen seitsemän seitsemänvuotiskauden (neljäkymmentäyhdeksän vuoden) päättyessä juhlan aikana, joka tunnetaan riemuvuotena. Juutalaiset olivat tottelemattomia noille liiton periaatteille, ja 2. Aikakirja osoitti, että ne seitsemänkymmentä vuotta vankeutta, joista profeetta Jeremia puhui, edustivat aiempaa neljäsataayhdeksääkymmentä vuotta kapinaa. Neljänsadan yhdeksänkymmenen vuoden aikana, jos muinainen Israel olisi totellut liitossa annettuja määräyksiä, sellaisina kuin ne on esitetty 3. Mooseksen kirjassa 25, olisi ollut yhteensä seitsemänkymmentä sellaista vuotta, jolloin maa lepäsi. Raamatullinen vuosi on kolmesataakuusikymmentä päivää, ja kolmesataakuusikymmentä päivää kerrottuna seitsemällä (”seitsemän aikaa”) on

kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää.

Seitsemänkymmentä vuotta liittyy ehdottomasti maan lepoon, joka puolestaan liittyy ehdottomasti ”seitsemään aikaan”. Daniel pyrki ”ymmärtämään suhteen” ”seitsemänkymmenen vuoden vankeuden” ja ”kahdentuhannen kolmensadan vuoden” välillä ”ennen Jumalan pyhäkön puhdistamista”. Hän pyrki siis ymmärtämään ”chazon”-näyn ja ”mareh”-näyn välisen suhteen. Tuota suhdetta on mahdotonta ymmärtää tunnustamatta 3. Mooseksen kirjan kahdessa- ja kuudennessakymmenennessä luvussa mainittua maan lepoa yhdessä Jeremian puhuman seitsemänkymmenen vuoden vankeuden kanssa. Jos et usko, että ”seitsemän aikaa” edustaa kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profeetallista ajanjaksoa, asetat itsesi niiden ulkopuolelle, joita Daniel edustaa viimeisinä päivinä. Milleriläiset uskoivat, että ”seitsemän aikaa” oli aikaprofetia, mutta adventismi ei enää usko niin.

Daniel, kuten kaikki profeetat, kuvaa Jumalan kansaa maailman lopulla, ja sisar Whiten huomautukset hänen halustaan ymmärtää seitsemänkymmenen vuoden (”seitsemän ajan”) ja kahdentuhannen kolmensadan vuoden välinen suhde edustavat sitä halua, joka Jumalan viimeisten päivien kansalla tulee olla. Kuten edellisissä artikkeleissa on todettu, vuosien 1843 ja 1850 kartoissa ei esitetä mitään totuuksia, joille ei olisi suoraa tukea (toistuvasti) sisar Whiten kirjoituksissa.

Millerin jalokivet loistavat viimeisten päivien keskiyön huudossa kymmenen kertaa kirkkaammin, ja siten jalokivet edustavat adventismin neitsyiden lopullista koetusta. Nuo jalokivet ovat Habakukin tauluihin kuvattuja perustotuksia sekä rasian jalokiviä, jotka oli asetettu pöydälle Millerin huoneen keskelle. Perustava koetus on lopullinen koetus, mutta niin on myös Profetian Hengen auktoriteetti. Hylätä perustotuudet, jotka Millerin unessa esikuvattiin jalokivinä, merkitsee samalla Profetian Hengen hylkäämistä.

”Saatanan aivan viimeinen petos on oleva tehdä Jumalan Hengen todistus vaikutuksettomaksi. ’Missä ei ole näkyä, siellä kansa käy hillittömäksi’ (Sananlaskut 29:18). Saatana tulee toimimaan ovelasti, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamusta todelliseen todistukseen. Hän tuo esiin vääriä näkyjä johtaakseen harhaan, ja sekoittaa valheen totuuteen, niin että ihmiset vastenmielistyvät ja pitävät kaikkea sitä, mikä kantaa näkyjen nimeä, jonkinlaisena kiihkoiluna; mutta vilpittömät sielut kykenevät, asettamalla väärän ja oikean rinnakkain, erottamaan ne toisistaan.” Selected Messages, osa 2, 78.

Käsitlemme nyt tiedon lisääntymistä, joka tapahtui milleriläisten historiassa vuodesta 1798 vuoteen 1844, mutta toteamme, että vaikka milleriläiset olivat oikeassa profeetallisissa sovelluksissaan, heitä rajoitti se historiallinen aika, jossa heidät herätettiin esiin. Elämme nyt viimeisinä päivinä ja adventismin viimeisessä sukupolvessa (neljännessä). Tänä ajanjaksona adventismia on niin perusteellisesti indoktrinoitu perinnäissäännöillä ja tavoilla (väärennetyillä jalokivillä), ettei se enää tiedä, mitkä perustavat totuudet olivat. Se, ettei adventismi tunne noita totuuksia, estää sitä ymmärtämästä niiden merkitystä ja tekee merkityksettömiksi toistuvat käskyt suojella ja säilyttää nuo totuudet.

Ennen kuin etenemme pidemmälle Gabrielin tulkintaan Ulaijoen näystä, käsittelemme muutamia asiaankuuluvia seikkoja, jotka liittyvät perustavanlaatuisiin totuuksiin ja Profetian Hengen auktoriteettiin. Nykyaikaiset teologit väittävät, että seuraava katkelma osoittaa, että Raamatun pisin aikaprofetia on kaksituhattakolmesataa vuotta.

Kristuksen ensimmäisen tulemuksen yhteydessä ”valtakunnan evankeliumia” saarnanneiden opetuslasten kokemuksella oli vastineensa niiden kokemuksessa, jotka julistivat sanomaa Hänen toisesta tulemuksestaan. Niin kuin opetuslapset lähtivät saarnaamaan: ”Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle”, samoin Miller ja hänen työtoverinsa julistivat, että Raamatussa esiin tuotu pisin ja viimeinen profeetallinen ajanjakso oli päättymäisillään, että tuomio oli lähellä ja että iankaikkinen valtakunta oli tekävä tuloaan. Opetuslasten ajanlaskuun liittyvä saarna perustui Danielin kirjan 9. luvun seitsemänkymmeneen vuosiviikkoon. Millerin ja hänen työtoveriensa antama sanoma ilmoitti Danielin kirjan 8:14:n 2300 päivän päättymisestä, joista seitsemänkymmentä viikkoa muodostaa osan. Kummankin saarna perustui saman suuren profeetallisen ajanjakson eri osan täyttymiseen.

”Ensimmäisten opetuslasten tavoin William Miller ja hänen työtoverinsa eivät itsekään täysin käsittäneet sen sanoman merkitystä, jota he kantoivat. Kirkossa jo kauan vallinneet erehdykset estivät heitä pääsemästä profetian erään tärkeän kohdan oikeaan tulkintaan. Sen tähden, vaikka he julistivat sen sanoman, jonka Jumala oli uskonut heidän annettavakseen maailmalle, he kuitenkin kärsivät pettymyksen sen merkityksen väärin käsittämisen vuoksi.” The Great Controversy, 351.

Tekstissä sanotaan, että ”Miller ja hänen työtoverinsa julistivat, että pisin ja viimeinen Raamatussa esiin tuotava profeetallinen ajanjakso oli juuri päättymäisillään”, ja teologit väittävät, että pisin ja viimeinen profeetallinen ajanjakso on kaksituhattakolmesataa vuotta. He väittävät edelleen, että juuri tämän sisar White yksilöi kyseisessä tekstikohdassa, sillä heidän mukaansa hän käsittelee siinä suoraan kaksituhattakolmensadan vuoden ajanjaksoa. He ovat sokeita seitsemänkymmenen vuoden ja kaksituhattakolmensadan vuoden ajanjakson väliselle suhteelle. He ovat sokeita sille valolle, jota Daniel pyrki ymmärtämään.

Ellen White oli milleriläinen, ja hän tunsikin ne sanomat, jotka oli sijoitettu vuoden 1843 pioneerikarttaan sekä vuoden 1850 pioneerikarttaan, jonka julkaisi F. D. Nichols. Vuoden 1850 kartta, jonka Nichols laati, valmistettiin Nicholsin kodissa juuri siihen aikaan, jolloin James ja Ellen White asuivat Nicholsin luona. Raamatun pisin profeetallinen ajanjakso, joka on esitetty kummassakin näistä kartoista, ei ole kaksituhattakolmesataa vuotta, vaan 3. Mooseksen kirjan 26. luvun ”seitsemän aikaa”.

Väittää, että edellinen katkelma on innoitettu samaistus kahdestatuhannestakolmestasadasta vuodesta pisimpänä ja viimeisenä profeetallisena ajanjaksona, merkitsee sitä, että sisar Whiten kirjoitukset saatetaan ristiriitaan itsensä kanssa. Jos hän uskoi sen, mitä teologit tästä katkelmasta väittävät, mitä silloin tarkoittaa se, että hän hyväksyy ne kartat, jotka tukevat ”seitsemää aikaa”?

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 taulukko oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erään virheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

Ne, jotka haluavat pitää kiinni perinnäissäännöistään ja taruistaan, saattavat väittää, että vuoden 1843 kartalla Herra piti kätensä ”seitsemän ajan” virheen yllä, kunnes Hän myöhempanä ajankohtana poisti kätensä. Tämän oletuksen ongelma on siinä, että sisar White ilmoitti, milloin Herra poisti kätensä luvuista: Hänen kätensä poistettiin ennen 22. lokakuuta 1844, juuri ensimmäisen pettymyksen jälkeen. Todistuksessaan tuosta tapahtumasta hän osoittaa, mikä erehdys korjattiin, ja on selvää, ettei tuo erehdys ollut ”seitsemän aikaa”.

”Niitä uskollisia, pettyneitä, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, ei jätetty pimeyteen. Jälleen heidät johdatettiin Raamattujensa ääreen tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja. Herran käsi poistettiin lukujen päältä, ja erehdys selitettiin. He näkivät, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844 ja että samat todisteet, jotka he olivat esittäneet osoittaakseen profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1843, todistivat niiden päättyvän vuonna 1844.” Early Writings, 237.

Kun Herran käsi ”otettiin pois kuvioden päältä ja erehdys selitettiin”, he tunnistivat silloin, ”että samat todisteet, jotka he olivat esittäneet osoittaakseen, että profeetalliset ajanjaksot päättyivät vuonna 1843, todistivat, että ne päättyisivät vuonna 1844.” Ne profeetalliset ajanjaksot, joiden ensin ajateltiin päättyvän vuonna 1843, on esitetty vuoden 1843 taulussa, joka on se taulu, jota kukin kolmestasadasta milleriittisaarnaajasta käytti. Ne profeetalliset ajanjaksot, jotka on esitetty tuossa taulussa ja joiden katsottiin päättyvän vuonna 1843, olivat Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljännen luvun jakeen kaksituhattakolmesataa vuotta, 3. Mooseksen kirjan kahdeksanneksentoista luvun kuudennen luvun kaksituhattaviisikymmentä vuotta sekä Danielin kirjan kahdeksanneksentoista luvun tuhatkolmesataakolmekymmentä vuotta. Ensimmäisen pettymyksen jälkeen Herra poisti kätensä erehdyksen päältä, ja milleriitit tunnistivat silloin, että samat todisteet, jotka osoittivat profeetallisten ajanjaksojen päättymisen vuonna 1843, todellisuudessa todistivat niiden ajanjaksojen päättyneen vuonna 1844.

Vuoden 1850 kartta laadittiin vuonna 1850, ja se tuli myyntiin tammikuussa 1851. Ellen White kirjoitti muistiin, että myös tuo kartta oli Habakukin kirjan täyttymys, samoin kuin hän oli kirjoittanut muistiin vuoden 1843 kartasta. Tuo kartta esitti myös pisimmän profeetallisen ajanjakson 3. Mooseksen kirjan kahdeksanneksentoista luvun ”seitsemänä aikana”.

”Näin, että Jumala oli mukana veli Nicholsin laatiman taulun julkaisemisessa. Näin, että tästä taulusta oli profetia Raamatussa, ja jos tämä taulu on tarkoitettu Jumalan kansalle, jos se on riittävä yhdelle, se on sitä toisellekin, ja jos yksi tarvitsi uuden, suuremman mittakaavassa laaditun taulun, kaikki tarvitsevat sitä aivan yhtä paljon.” Manuscript Releases, osa 13, 359.

Väittää, että sisar Whiten viittaus siihen tosiasiaan, että milleriläiset ”julistivat, että pisin ja viimeinen Raamatussa esiin tuotu profeetallinen ajanjakso oli päättymäisillään”, on paikkansapitävä, on oikein, sillä niin he tekivät. Väittää, että ”pisin” ”profeetallinen ajanjakso” on

kaksituhattakolmesataa vuotta, kääntää sisar Whiten todistuksen itseään vastaan ja historiallista asiakirja-aineistoa vastaan. Uskua tuohon taruun on uskoa valhe, ja viimeisinä päivinä ne, jotka päättävät uskoa valheen, tekevät niin siksi, etteivät rakasta totuutta.

Jeesus ei ihmeellisesti puuduttanut itseään jonkinlaisella jumalallisella anestesialla voidakseen käydä läpi ristin kärsimykset. Jeesus kärsi jumalallisella kärsimyksellä, paljon yli sen, mitä mikään Hänen luomakunnastaan voisi kestää. Kuitenkin ihmiskunta luotiin Hänen kuvakseen, ja innoitus osoittaa, että ihmiskunnan on voitettava niin kuin Hän voitti. Se, mikä antoi Kristukselle kyvyn kestää ristin kärsimykset, oli ominaisuus, joka Hänellä oli ja joka on myös ihmiskunnalla.

Katsoen uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka edessään olevan ilon tähden kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja on istunut Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Hepr. 12:1.

Jeesus kesti ristin kärsimykset, koska hänen eteensä oli asetettu päämäärä, ja meidät on luotu hänen kuvakseen, ja sellaisina olemme olentoja, joita päämäärät motivoivat. Se on osa rakennettamme. Jos meidät on johdettu uskomaan, ettei adventismin perusteiden ymmärtäminen ole tärkeää, meillä ei ole mitään motivaatiota tehdä juuri sitä. Ainoa jumalallinen motivaatio, jonka Pyhä Henki voi herättää voittamaan tuon laodikealaisen tilan, on rakkaus totuuteen. Rakkautta totuuteen koetellaan helposti omaksuttavien tapojen ja perinteiden tarjonnalla, jotka on tarkoitettu rauhoittamaan syyhyäviä korviamme. Jos meillä laodikealaisessa mukavuudessamme ei ole halua ymmärtää totuutta itse, me hukumme. Tässä tilassa adventismi seisoo tänä päivänä.

Daniel on esikuva Jumalan kansasta viimeisinä päivinä, joka etsii profeetallisen sanan kautta ymmärtääkseen seitsemänkymmenen vuoden vankeudenajan ja kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetian välisen suhteen. Tunnistaa kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetia pisimmäksi ja viimeiseksi profeetalliseksi ajanjaksoksi merkitsee adventismin perustavanlaatuisten totuuksien hylkäämistä ja samalla Profeetian Hengen auktoriteetin hylkäämistä. Väittää, että silloin kun milleriläiset esittivät pisimmän ja viimeisen profeetallisen ajanjakson, se oli kahdentuhannen kolmensadan vuoden jakso, merkitsee historiallisten tosiasioiden hylkäämistä.

”Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen, paitsi jos unohdamme, miten Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” Life Sketches, 196.

Gabriel tuli antamaan Danielille ymmärrystä sekä ”mareh”- että ”chazon”-näystä, ja hän kehotti Danielia erottamaan nämä kaksi näkyä mielessään, vaikka niillä ilmeisesti olikin profeetallinen yhteys. Näky sisälsi Raamatun profetian valtakunnat luvuissa seitsemän ja kahdeksan, jotka olivat samojen toisen luvun valtakuntien toisto ja laajennus. Tieto sisälsi taivaallisen keskustelun, joka esitti toisen näyn Jumalan pyhäkön ja kansan talleamisena, ja toisen näyn kansan ja pyhäkön ennalleenasettamisen työnä.

Kun Gabriel esitti tulkinnan, josta lopulta tuli milleriläisten julistaman sanoman ydin, näiden kahden näyn välillä vallitsi yhteys, joka niiden, jotka täyttävät käskyn erottaa tulkinta mielessään, tulee panna merkille. Yksi eroista ilmenee kahdessa sanassa, jotka molemmat on käännetty sanalla ”määrätty”.

Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja sinun pyhälle kaupungillesi rikkomuksen päättämiseksi, syntien lopettamiseksi, pahan teon sovittamiseksi, iankaikkisen vanhurskauden tuomiseksi, näyn ja profetian sinetöimiseksi sekä kaikkeinpyhimmän voitelemiseksi. Tiedä siis ja ymmärrä: siitä hetkestä, jolloin sana lähti Jerusalemin ennalleen asettamisesta ja rakentamisesta, Messiaaseen, Ruhtinaaseen, on oleva seitsemän viikkoa ja kuusikymmentäkaksi viikkoa; tori rakennetaan jälleen ja muuri, vaikka ahdingon aikoina. Ja kuudenkymmenen kahden viikon kuluttua Messias hävitetään, eikä hänen tähtensä; ja tulevan ruhtinaan kansa hävittää kaupungin ja pyhäkön; ja sen loppu tulee kuin tulva, ja sodan loppuun asti on hävityksiä säädetty. Ja hän vahvistaa liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi; ja viikon puolivälissä hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin, ja kauhistusten levittämisen tähden hän tekee sen autioksi, aina loppuun saakka, ja se, mikä on säädetty, vuodatetaan aution päälle. Daniel 9:24–27.

Seitsemänkymmentä viikkoa (neljäsataa yhdeksänkymmentä vuotta) on säädetty kansan ja pyhän kaupungin osalle. Sana, joka on käännetty ”sädetyksi”, merkitsee ”pois leikattua”, ja sana osoittaa juutalaisille ja Jerusalemlle määrätyn ajanjakson eli koetusajan. Se edusti myös sitä kapinan ajanjaksoa, joka johti Jerusalemin hävitykseen ja seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuuteen. Nämä neljäsataa yhdeksänkymmentä vuotta ”sädettiin” siis alkamaan kolmannesta käskystä. Ensimmäiset neljäsataa yhdeksänkymmentä kapinan vuotta toivat mukanaan Nebukadnessarin kolme hyökkäystä, Jerusalemin lopullisen hävityksen sekä kirjaimellisen Israelin hajottamisen ja seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuuden kirjaimellisessa Babylonissa.

Ensimmäinen käsky merkitsi vankeuden päättymistä ja Jerusalemin jälleenrakennustyön alkua. Kolmas käsky merkitsi kahdentuhannen kolmensadan vuoden alkua. Ensimmäisen enkelin saapuminen merkitsi hengellisen Israelin hengellisessä Babylonissa kokemien tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden mittaisten vankeusvuosien päättymistä, ja se merkitsi neljäkymmenen kuuden vuoden ajanjakson alkua, jolloin Kristus käytti milleriläisiä tulemaan pois vankeudesta ja pystyttämään hengellisen temppelin.

Sana, joka jakeissa kaksikymmentäkuusi ja kaksikymmentäseitsemän on kahdesti käännetty sanalla ”määrätty”, on ”charats”, ja se merkitsee ”haavoittaa” sekä ”sädös”. Profeettallisesti oli ”sädetty”, että paavius saisi kuolettavan ”haavan” ensimmäisen närkästyksen lopussa. Tämä on sama sana, jota Daniel käyttää luvussa yksitoista, jakeessa kolmekymmentäkuusi.

Ja kuningas tekee tahtonsa mukaan; ja hän korottaa itsensä ja suuresti ylentää itsensä yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä sanoja jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes viha on täyttynyt; sillä mikä on säädetty, se tapahtuu. Daniel 11:36.

Jakeessa kolmekymmentäkuusi ”kuningas” on paavius. Paaviuden tuli menestyä vuoteen 1798 asti, jolloin se sai kuolettavan haavansa. Silloin ensimmäisen ”vihastuksen” tuli ”täyttyä”, sillä tuo ”vihastus” oli ”määrätty” (sädetty) ”tapahtuvaksi”. Ensimmäisen, Israelin pohjoista valtakuntaa vastaan kohdistuneen vihastuksen päättyessä, joka alkoi vuonna 723 eKr. ja päättyi vuonna 1798, paavius sai ”kuolettavan haavan”. Sana ”määrätty” merkitsee ”haavaa”.

Ja minä näin yhden sen päistä ikään kuin kuolettavasti haavoitettuna; ja sen kuolettava haava parani; ja koko maailma seurasi ihmetellen petoa. Ilmestys 13:3.

Milleriittien profeetallinen viitekehys perustui kahteen hävittävään valtaan: pakanuuteen, jota seurasi paavillisuus. He ymmärsivät, että näiden kahden vallan oli määrä polkea maahan pyhäkkö ja sotajoukko, niin kuin Danielin kirjan kahdeksannen luvun kolmattatoista jaetta koskevassa ”chazon”-näyssä esitetään.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille eräälle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Daniel 8:13.

Paavillisen hävitystä tuottavan vallan oli määrä tallata pyhäkköä ja joukkoa tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta.

Mutta temppelin ulkopuolella oleva esipiha jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallavat jalkoihinsa neljäkymmentäkaksi kuukautta. Ja minä annan voimani kahdelle todistajalleni, ja he profetoivat tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, säkkivaatteisiin puettuina. Ilmestys 11:2, 3.

Ensimmäisen vihastuksen päättyessä vuonna 1798 profetia oli määrännyt ”haavoittaa” paaviuden. Danielin yhdeksännessä luvussa tuo määräys on esitetty kahdessa viimeisessä jakeessa, ja sana, joka noissa jakeissa on kahdesti käännetty sanalla ”määrätty”, liittyy ”chazon”-näkyyn, kun taas sana, joka jakeessa kaksikymmentäneljä on käännetty sanalla ”määrätty”, on eri heprealainen sana ja liittyy ”mareh”-näkyyn. Daniel, joka edustaa Jumalan kansaa viimeisinä päivinä, pyrki ymmärtämään näiden kahden näyn välisen suhteen, jotka Gabriel oli käskennyt hänen erottaa toisistaan mielessään.

Jatkamme tätä aihetta seuraavassa artikkelissa.

”Jumala ei anna meille uutta sanomaa. Meidän tulee julistaa sitä sanomaa, joka vuosina 1843 ja 1844 toi meidät ulos muista kirkoista.” Review and Herald, 19. tammikuuta 1905.